

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαν δρ. 3,—
Ἑξαμηνίαν 4,50
Τριμηνίαν 2,50
Ἐτησίαν φρ. 10,—
Ἑξαμηνίαν 5,50
Τριμηνίαν 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσῶτερ. λ. 10. Ἐξῶτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Σεπτεμβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 40

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V' (Συνέχεια)

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐπερίμεναν τὸν Χαζίμπ. Θὰ ἐπήγγιζε βεβαίως νὰ τοῖς ἀναγγείλῃ, ὅτι, κατόπιν τοῦ σφάλματος, εἰς τὸ ὅποιον ὑπέπεσεν ὁ Τζούλης δύο φορές, δὲν ἤμπορούσαν πλέον νὰ τοὺς κρατήσουν εἰς τὸ παλάτι. Ἀλλὰ δὲν ἐδέχθησαν καμμίαν ἐπίσκεψιν, καμμίαν διαταγήν. Ὁ Τζούλης ἐπέρασε τὴν ἡμέραν τοῦ ἀλλοῦ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Λουλού, τῆς κομπρέσας τῶν πληγῶν του καὶ ἀνακλιτῶν σχέδια ἐνδικήσεως.

Ὅλην τὴν νύκτα εἶχε πυρετὸν καὶ ἐπονοῦσεν εἰς ὅλην του τὴν σῶμα.

Ὁ Λουλού, ὁ ὁποῖος ἠγρύπνει πλησίον του, ἐτρόμαξε νὰ τὸν βλέπῃ κάθε τόσον νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ προσφέρῃ λέξεις ἀσυαρτήτους.

Ἀπειλοῦσε νὰ ἐξοριζώσῃ τὰ γένηα τοῦ Σουλτάνου καὶ νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τοῦ Χαζίμπ. Τὸ πρῶν ὅμως ἐπεσεν ὁ πυρετός, ἔπαυσε τὸ παραλήρημα καὶ ὁ Τζού-

λης ἀπεκοιμήθη.

Τὸ μεσημέρι ἐξύπνησε καλλιτέρα. Αἱ πληγαὶ τοῦ ἤρχισαν νὰ ἐπουλώωνται καὶ νὰ ποιοῦν ὀλιγώτερον. Ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἐστενοχώρει περισσότερο, ἦτον ὅτι δὲν ἤμπορούσε νὰ περπατήσῃ. Τὰ πέλματα τῶν ποδῶν τοῦ ἦσαν καταπληγωμένα.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μπέν Σελιμάν.

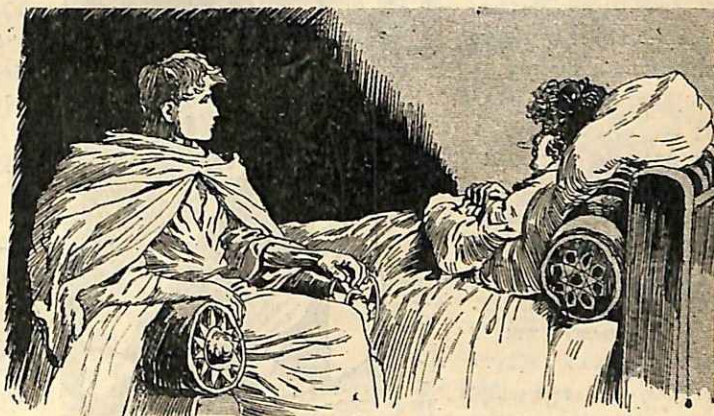
Τὸ ἀπόγευμα τῆς δευτέρας μετὰ τὸ ξυλοκόπημα ἡμέρας, ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλού ἦσαν εἰς τὸ δωμάτιόν του, συσκεπτόμενοι διὰ χιλιοστήν φοράν περὶ τῆς σωτηρίας των, ὅταν ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ εἰσῆλθον ὁ Χαζίμπ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μπέν-Σελιμάν, τὸν ὁποῖον εἶχαν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ εἰς τὸ παλάτι.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης ἀνακαθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης, νὰ αὐτὸ ποῦ ἐπερίμενα. Ἐρχονται νὰ μᾶς διώξουν!

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μπέν Σελιμάν καὶ μὲ τὸ πομπῶδες ὄρος ποῦ συνήθιζεν, τοῖς εἶπεν, ὅτι ἔμαθε τὰ δυσάρεστα ποῦ συνέβησαν εἰς τὸν προστατευόμενόν του, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρροσύνης του. Ἐζήτησε τότε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν φίλον τοῦ Χαζίμπ καὶ ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν μικρὸν Γάλλον πῶς ἔπρεπε νὰ φέρεται εἰς τὸ μέλλον.

— Ποῖο μέλλον! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης· καλέ, μᾶς θέλομε νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ παλάτι, καὶ μάλιστα σήμερον.

— Μάλιστα, προσέθεσεν ὁ Λουλού· δὲν θέλομε νὰ μένωμε οὔτε ἡμέρα περισσότερον ἐν αὐτῷ τῷ μέρος, ὅπου οἱ κακοὶ ἄνθρωποι εἶσι, χωρὶς κανένα λόγο, μᾶς δέρ-

«Μὰ τί θέλεις νὰ κάμωμε τώρα...» (Σελ. 302, στ. γ')

νουν καὶ μᾶς πατοῦν μὲ τάλογά των.

Ὁ γέρον Μαροκινὸς ἀπεκρίθη ἡσυχώτατα, ὅτι ἂν ὁ Τζούλης ἦτο φρόνιμος ὡς ὁ Λουλού, δὲν θὰ τῷ συνέβαινε κανὲν ἀπὸ αὐτὰ τὰ δυστυχήματα.

— Ἀδιάφορο, ἐπέμεινε ὁ μικρὸς· θέλομε νὰ φύγωμε.

Μετὰ τὴν κατηγορηματικὴν αὐτὴν δήλωσιν, ὁ Χαζίμπ καὶ ὁ Μπέν Σελιμάν ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν ἰδιαιτέρως εἰς γλῶσσαν μαροκινήν. Ἡ συνομιλία των διήρκετε τόσον πολὺ, ὥστε ὁ Τζούλης, ἀνυπομονήσας, τοὺς ἐρώναξε:

— Ἐ, γὰρ νὰ σὰς πῶ!.. Ξεύρατε ὅτι δὲν εἶνε πολὺ ευγενὲς αὐτὸ ποῦ κάνετε... Ἰάψετε πιά τὰ κορναίστικά σας! Δὲν χρειάζεται καὶ τόση παρλάντα, γὰρ νὰ πῆτε ὅτι θέλομε νὰ φύγωμε τὸ γρηγορώτερον!

Ἐπιτέλους οἱ δύο Μαροκινοὶ συνεννοήθησαν καὶ ὁ Μπέν Σελιμάν ἀνῆγγειλεν εἰς τὰ παῖδά τὸ ἀποτέλεσμα.

— Μικροὶ μου φίλοι, τοῖς εἶπε· διέβασα τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὸν μεγάλον Ἐπιμελητήν, ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου διατεθειμένος νὰ σὰς ἀρίσῃ νὰ φύγετε.

— Πῶς; ἐρώναξεν συγχρόνως ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλού· δὲν εἴμεθα λοιπὸν ἐλευθεροί!

— Ἦννοούν νὰ μᾶς κρατήσουν ἐδῶ διὰ τῆς βίας!

Ὁ Μπέν Σελιμάν ὤψωσε τὰς χεῖρας

«Ὁ γέρον Μαροκινὸς ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του...» (Σελ. 302, στ. δ')

διά να κατευθάσκη, αὐτὴν τὴν ἐξέγερσιν, καὶ ἀπεκρίθη :

— Όχι, φίλοι μου, δὲν εἰσθε ἐλεύθεροι !

— Καὶ ὁμοίως...

Τότε ὁ γέρον Μαροκινὸς τοῖς ἐξήγησε διὰ μακρῶν, ὅτι κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ τῷ εἰγε δώσει, ὁ Χαζίμπ ἀνέλαβε τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κ. Ρισανέλ.

Εἶχε στείλῃ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας εἰς ὁλοὺς τοὺς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Καὶ ἔως νὰ λάβῃ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ ἐπερίμεναν, ἐλογιάριζε νὰ κρατήσῃ εἰς τὸ παλάτι τὸν υἱὸν τοῦ ἐκατομμυριούχου. Ἀλλ' ὡς τε, προσέθεσαν, ὁ νέος ἦτο βιοκλιτὴς ἀξιόλογος καὶ συνεβάλλεν εἰς τὴν τελειότεραν συγκρότησιν τῆς ἀρχήστρας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης ἐκυττάζοντο κατὰ πλάτην πρὸ τῆς νέας αὐτῆς ἐπιτοχῆς.

— Δὲν ἐπερίμενα τόση φροντίδα ἐν μέρους τοῦ κυρίου Χαζίμπ, εἶπεν ὁ Τζούλης.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Μαροκινός, δὲν θέλει νὰ ἐκθέσῃ ἕνα τόσο μικρὸ παιδί εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ θάνατου βέβαια, ἀν ἐταξίδευεν ἐδῶ ὁλομόναχο καὶ χωρὶς λεπτὰ. Θεωρεῖ τὸν ἐκυττὸν τοῦ ὑπόλογον ἀπέναντι τοῦ κ. Ρισανέλ καὶ ἐννοεῖ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν υἱὸν τοῦ ἴδιου.

Ὁ Τζούλης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Κατάλαβα, εἶπε, κατάλαβα !...

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λουλού, ἐξηκολούθησε :

— Τὰ χρήματα πάλι εἶνε ἡ αἰτία !

Αὐτὸς ὁ πάλκο Χαζίμπ, παραδόξως καὶ κλέπτῃς ὥς τοὺς ἄλλους, ἔμαθε πῶς ὁ πατέρας σου ἔχει μεγάλη περιουσία καὶ θέλει νὰ σε δώσῃ ὁ ἴδιος ἐκ αὐτόν, γὰρ νὰ πάρῃ τὸ μπαξίσι τοῦ Κατακτητοῦ, λιγὰν τροποποιημένη. Μπορεῖ μάλιστα ὁ Χαζίμπ αὐτὸς νὰ εἶνε συνεννοημένος καὶ μετὰ τὸν κ. Δίν, ποῦ θὰ ἐπληροφορήθῃ βέβαια ἀπὸ τὸν πιστὸν τοῦ Ζερμαίν ὅτι εἴμεθα ἐδῶ.

Ὁ Μπέν - Σελιμάν ἤκουε τὰς ἐξηγήσεις αὐτοῦ τοῦ Τζούλη μετὰ τὴν ἀπάθειαν, ὡς νὰ

μὴν ἐννοοῦσε τί ἔλεγε, καὶ ἄμα ἐτελείωσαν ἡ ἐκκρίσις τοῦ θυμοῦ του, εἶπεν ἀπλῶς :

— Ἡ θέλησις τοῦ κυρίου σας εἶνε νὰ μείνῃτε καὶ θὰ μείνῃτε !

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν ! ἐπιφύρασε ὁ Τζούλης.

Ὁ γέρον Μαροκινὸς ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του ἀνθρῶπος τοῦ Τζούλη.

— Ὑπομονή, φίλε μου, τῷ εἶπε μετὰ γλυκύτητά, καὶ μὴ τὰ βάλῃς μετὰ ἀνθρώπου πρὸς δύναμιν ἀπὸ σένα. Θὰ νικῶν !

Μετὰ τοῦτο, χωρὶς ἄλλον ἀποχωρισμὸν, ἔστρεψε τὰ νῦτα καὶ ἐξῆλθε. Ὁ Χαζίμπ, ἄφωνος, τὸν ἠκολούθησε.

Ὁ Τζούλης, μόνος τῶρα μετὰ τὸν μικρὸν τοῦ φίλου, ἐξερράγη καὶ πάλιν :

— Νάτα μας !... Φυλακισμένοι πάλι σὲ φυλακὴν γειρότερη καὶ ἀπὸ τὸ Καταραμένο Κασμπῶ ! Βλῶν στοίχημα τὸ κεφάλι μου, ὅτι ὁ Κατακτητὴς εἶνε ἀνακατεμένος καὶ ἐκ τῆς τῆς ιστορίας !

— Μ' ἂν ὁ Χαζίμπ λέγει τὴν ἀλήθειαν : πα-

ρετήρησεν ὁ Λουλού, ὁ ὁποῖος δὲν ἐστερεῖτο λογικῆς ἂν κατακρίνεται πραγματικῶς νὰ βρῇ τὸν πατέρα του :... Τότε, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ περιμένωμε ἐδῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.

— Μὰ τί λέει, ἀνδρῆ ! ἀνέκραγεν ὁ Τζούλης γὰρ νὰ μὴ βρῇ, σὲ δύο μέρες, ὁ κ. Δίν, ποῦ εἶνε φίλος τοῦ Σουλτάνου καὶ κάνει ὅ,τι θέλει, καὶ νὰ μὴς γραπώσῃ : Φαίνεται ὅτι σὲ τῶνα τυττὰ σου ἐσένα, καὶ θέλεις σώνει καὶ καλά νὰ σοῦ τὰ κόψουν.

Εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν ἀνάγκησιν, ὁ Λουλού δὲν ἐδοκίμασε πλέον νὰ μεταπίσῃ τὸν φίλον του, καὶ ἠρκέσθη νὰ τὸν ἐ-

ρωτήσῃ : — Καλὰ ὄν' αὐτὰ. Μὰ τί θέλεις νὰ κάμωμε τώρα !

— Νὰ τὸ σκάσωμε ἀπὸ 'δῶ, ὡς ὁποῖος, πρὶν ἔλθῃ ὁ κ. Δίν.

— Ἀδύνατο ! Ὑπάρχουν φρουροὶ σὲ καθε πόρτα τοῦ παλατιοῦ.

— « Ἀδύνατο » δὲν εἶνε λέξις τοῦ λεξιῶν μου. Πῶς ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὸ Καταραμένο Κασμπῶ !

Ὁ Λουλού ἐδείξε τὰ πρισμένα πόδια τοῦ Τζούλη καὶ εἶπε μελαγχολικῶς :

— Τότε ἦσαν καλὰ, ἦσαν γερὰς, μποροῦσε νὰ περπατῇς, νὰ τρέχῃς ἐνῶ τῶρα :

Ὁ σπουδαστὴς ἠθελῆσε τότε νὰ δείξῃ εἰς τὸν φίλον του, ὅτι μετὰ τὴν θέλησιν του ἠμποροῦσε νὰ κατανικήσῃ καὶ τὸν πόνον. Καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ μόλις ἐπάτησε τὰ πόδια του, ἐπόνεσε τόσο πολὺ, ὥστε, ἂν δὲν τὸν ἐκρατοῦσεν ὁ Λουλού, θὰ ἔπιπτε.

— Βλέπετε λοιπὸν !...

Ὁ Τζούλης ἐξηπλώθη πάλιν εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ καὶ ἐσιώπησε. Ἐν τούτοις δὲν ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἡττημένον καὶ ἐξηκολούθει νὰ κάμῃ σχέδια μυστικά...

Ὁ Λουλού, τὸν ὁποῖον ἐκατέσταν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν αἰθερῶν τῆς μουσικῆς, ἠναγκάσθη μετὰ λύπην τοῦ ναρτίου τὸν Τζούλην, ὑποσχόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ μόλις θὰ ἔμεναν ἐλεύθερος.

— Νὰ καθήσῃς ὅμως φρόνιμα ! προσέθεσε φεύγων.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης ἄφρισε μου ὅμως τὴν πόρτα ἀνοικτῇ.

Ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὁ σπουδαστὴς ἤβλεπεν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν αὐλήν.

Μετὰ ὅσα ὑπέστη, μετὰ ὅλους τοὺς στρατιώτας ποῦ ἔδωκε νὰ φρουροῦν καθε θύραν, καὶ μολοντὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, ὁ ἀκατάβλητος, ὁ ἀνίκητος Τζούλης ἐσκέπτετο ἀκόμη νὰ δραπετεύσῃ.

Ἐμμένον οὕτω πολλὰς ὥρας ἀκίνητος. Εἰς τὸ παλάτι ἡ συνήθης ζωὴ ἐξηκολούθει κανονικῶς. Ὁ Τζούλης ἤκουσε τὸν κώδωνα, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε τὸ γέμειν τοῦ προσωπικοῦ. — ἔπειτα ἤσυχα. Κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐκτὸς τῶν φρουρῶν καὶ τῶν μαύρων, ὅλοι εἰς τὸ παλάτι ἐκοιμῶντο. Καὶ ὁ Τζούλης ἐπίσης ἀπεκοιμήθη.

« Ω !... Ω !... »

Ὁταν ἐξύ-

πνεσε τὸ ἀπό-

γευμα, ἦτο ὁ-

λίγον καλλίτε-

ρα. Τῷ ἐφάνη,

ὅτι τὰ πόδια του

θὰ ἠμποροῦσαν

νὰ τὸν κρατή-

σουν καὶ ἐδοκί-

μασε πάλιν νὰ

σηκωθῇ ἀπὸ τὸ

κρεβάτι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 299)

— Κύριε προϊστάμενε, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ὡς ἀπὸ τῆς ἀνάγκης, αἰσθάνομαι τὸν

« Όλα τὰ δακτυλίδια ἦσαν ἐμπρὸς τῆς... » (Σελ. 303)

ἐπὶ τέλος ἐγὼ θὰ ἤμην ὁ νικητὴς.

Ὁ κ. Κράμπ ἐγαμνητοῦσε. Ἐθάρμαζεν ἀπὸ μέσας τοῦ τοῦ ἀκαταδάμαστον θάρρους καὶ τὴν μεγάλην ἀνδρείαν τοῦ νεαροῦ ἀστυφύλακος.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφευγεν, ὁ Ἐρβελίν προσέθεσαν :

— Ἀρχηγέ, πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ἐχρησιμοποίησα τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας μου διὰ νὰ τελειοποιηθῶ εἰς τὴν τέχνην τῆς μεταμορφώσεως καὶ, καθὼς θὰ ἴδῃτε σὲ λίγο, ἐφθάσα εἰς ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ, ἀπίστευτα. Προσκυνῶ, κύριε Κράμπ !

Ὁταν, μετὰ μίαν ὥραν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, δύο χωροφύλακες ποῦ ἐστέκοντο ἐκεῖ ἔξω, τὸν εἶδαν καὶ εἶπαν :

— Τί ὥραϊο καὶ κομψὸ κορίτσι ! (*)

Ὁ Ἐρβελίν εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς δεσποινίδα καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν γνωρίσῃ κανεὶς !

Δὲν τὸ ἔκαμεν, ἐννοεῖται, γὰρ γούστο.

Ὁ Ἐρβελίν εἶχε τὸν σκοπὸν του. Ἀπὸ δύο μηνῶν καὶν ἀδαμαντοπωλεῖον δὲν εἶχε λεηλατηθῇ εἰς τὸ Παρίσι, ὁ δὲ ἀστυνομικὸς ἐκρινεν εὐλόγως, ὅτι ἡ ἀπεργία αὐτὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ πολὺ.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην, ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ νὰ περιεργασθῇ ἀπέξω τὰ διάφορα ἀδαμαντοπωλεῖα, διὰ νὰ ἴδῃ τί ἐκτακτὸν συνέβαινεν ἐκεῖ-γύρω. Ἡ μεταμορφώσις τοῦ τῷ ἐχρησίμευε, διότι κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτεύετο βλέπων μίαν δεσποινίδα νὰ χαζεύῃ στῆς βιτρίνας τῶν μαγαζιῶν. Ἦτο τόσο φουσιῶν !

Ἐπληρώσεν ἔτσι ὀλίγας ὥρας εἰς τὸ Παρίσι, μετὰ τὴν ἀνέσιν, χαριτωμένος καὶ κομψότατος μετὰ τὸ καλοκομ-

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 299.

μένον τοῦ φουστάνι καὶ μετὰ τὸ μέγαλόν του καπέλλο, ποῦ ἐσκάλαζε τὸ λεπτὸν, εὐμορφὸν πρόσωπόν του.

Εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, εὐρίσκειτο εἰς τὴν ὁδὸν Προβήγγιας, κυττάζων μίαν βιτρίναν ἀδαμαντοπωλεῖου, ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ ὀριζότερα κοσμήματα, ὅταν μίαν ἄλλη κυρία, κομψοτάτη ἐπίσης, ἐσταμάτησεν ὀλίγον ἐκεῖ ἐμπρὸς.

Ὁ Ἐρβελίν ἐπῆγε νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ : ἡ νεαρὰ ἐκείνη κυρία ἦτο ἡ κόρη τοῦ Μαροκλ Ἀρνῶ. Παρατήρησεν, ὅτι ἐκυττάζεν ἐπιμόνως τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καταστήματος, ὅπου μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε. Ὁ ἀδαμαντοπώλης τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ καὶ ἐπῆγε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν βιτρίναν τοῦ μίαν θήκην μετὰ δακτυλίδια, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἐρβελίν παρατήρησεν ἕνα μέγαλον σάφειρον.

Ὁταν ἡ θήκη ἀπετέθη εἰς τὸ τραπέζι, ἡ δεσποινὴς Ἀρνῶ ἤρρισε νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ δακτυλίδια καὶ νὰ τὰ ἐξετάσῃ. Μετ' ὀλίγον ὅλα τὰ δακτυλίδια ἦσαν σκορπισμένα ἐμπρὸς τῆς, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ ἐξήγησε βέβαια κατὰ ἄλλο, διότι ὁ ἀδαμαντοπώλης ἐγύρισε, διὰ νὰ πάρῃ μίαν ἄλλην θήκην, ἀπὸ μίαν βιτρίναν ποῦ ἦτο ἀπὸ πίσω του.

Ἡ δεσποινὴς Ἀρνῶ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐρβελίν δὲν ἔπαυσε νὰ κυττάζῃ, ἐκρούε γρήγορα-γρήγορα τὸν σάφειρον εἰς τὸ μανδύον τῆς.

Μετ' ὀλίγον ἐσηκώθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀδαμαντοπώλην :

— Πολὺ καλὰ ! θὰ ξανάλθω αὐρὸ μετὰ τὸν ἀνδρα μου καὶ ὀχιγόρασω.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἐρβελίν θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν ἀδαμαντοπώλην καὶ νὰ συλλάβῃ μάλιστα τὴν κλέπτριά. Ἀλλὰ τὸν ἐνδιέφερε προπάντων νὰ μάθῃ τὴν κατοικίαν τῆς δεσποινίδος Ἀρνῶ. Πάντα θὰ ἦτο καιρὸς νὰ τὴν συλλάβῃ.

Τὴν ἠκολούθησεν. Εἰς τὴν πλατεῖαν Δρουά, τὴν εἶδε νὰ καθίσκην εἰς ἕνα αὐτοκίνητον καὶ τὴν ἠκούσε νὰ λέγῃ εἰς τὸν σωφῆρ :

— Ὅδὸς Ἀρμυδαλεῶν, 113.

Ὁ Ἐρβελίν ἤξευρε πλέον ἐκεῖνο ποῦ ἠθέλει. Κ' ἐνῶ ὁ σωφῆρ καθόρχετο ἀπὸ τὸ ἐδωλὶόν του διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν μηχανήν, τὸν ἐπλησίασε κρυφὰ καὶ τοῦ ἔβαλεν εἰς τὸ χεῖρ τὴν κάρταν του, διὰ νὰ ἰ-

δῇ ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μετρημεισμένον ἀστυνομικόν. Ἐπειτα τοῦ εἶπε σιγὰ :

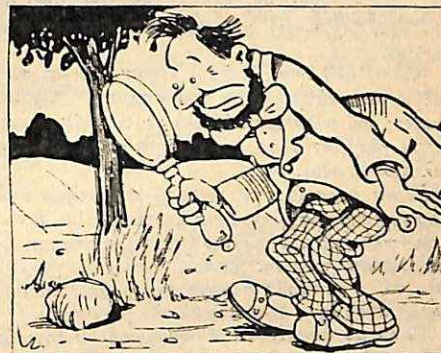
— Ὁδήγησε τὴν ἐπιβάτιδά σου εἰς τὴν Ἀστυνομία, καὶ γρήγορα ! θὰ σε ἀκολουθήσω καὶ θὰ σοῦ δώσω εἰκόσι γράμματα.

— Πολὺ καλὰ ! εἶπεν ὁ σωφῆρ. Καὶ τὸ αὐτοκίνητον ἐξεκίνησε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Μετὰ τὸν φακὸν εἰς τὸ χεῖρ, κυττάζει διὰ νὰ νῆμα καὶ τὴν γυναῖκά του. Ποῦ νὰ εἶνε !

β') Παίγνιον

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Γεναιοφύχου Στρατηλάτου

ΔΗΣ				
	ΔΑΙ	ΚΤΙ	ΗΡΑ	
ΔΙ	ΝΟΣ	ΛΟΣ	ΔΑ	ΦΕΙ
	ΕΙ	ΑΣ	ΤΕ	
		Ι		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων καλλιτεχνῶν τῆς ἀρχαιότητος, γλυπτῶν ἢ ἀρχιτεκτόνων.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Δογμοπαίγνιον

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς

La santé n'est pas santé, la maladie est santé.

Qu'est-ce que signifie ça ?

Ἀλήθεια : Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεδεονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

α') Εἶνε 100 ἔτων. Ὁ ἀριθμὸς σχηματίζεται ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ δεξιῦ μέρους τῆς γραμμῆς του. — β') Μόσχα, Κρονστάδη, Χερσόδη, Βαρσοβία, Βίλνα, Ρίγα. — γ') A bon entendeur salut.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπαμπάς: — Η μαμμά σου. Τοτό. θα σου κάνει δωρο έναν αδελφούλη ή μια αδελφούλα. Ποιό από τα δύο προτιμάς;

Ο Τοτός: — Αν δέν παίρζω τή μαμμά. καλύτερα να είνε ένα αδελφάκι.

Εστάλη από τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρωπαϊδὸν
τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1914.

ΠΡΩΤΗ Σεπτεμβρίου... Ἀλλάξατε σπῆτι ή εμείνατε στὸ ἴδιο; Νὰ με εἰδοποιήσατε ἐγκαιρῶς, ὅσοι μετοιχίστατε. καὶ νὰ μοῦ στείλατε. μαζί με τὴν νέαν διεύθυνσιν. καὶ 25 λεπτά διὰ τὴν νέαν ταχυτάτην.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά. Νέσων, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ μετὰλλια τοῦ μπαμπᾶ. Ὁραῖας σκέψεις σου ἐνέπνευσαν. Ἀλλὰ γιὰτὶ βάζεις δεκάλεπτο γραμματόσημο στὸ γράμμα σου; Μὲ πεντάλεπτο ἔρχεται.

Εἶμαι Κυρία. ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὰ κυριεπὶ γραμματόσημα δεκτά. Ναι, σ' ἐγνώρισκα καλά ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιστολήν σου καὶ εἶμαι καταγοητευμένη. Μόνον, ὅπως τὸ γράφεις καὶ σὺ, ὁ γραφικός σου χαρακτὴρ ὑπολείπεται. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔγης θέλῃσιν. θὰ τὸν βελτιώσῃς.

Πολὺ με συνεκίνησε. Ροδοδάφνη, ἡ ἱστορία τῆς μικρᾶς Ἀργυροκαστρίτισσας. Μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ αὐτὸ ποῦ γράφεις διὰ τὴν τετρασέλιδον Διάπλασιν: “Μικρὰ μὲν τὸ ἔμας, ἀλλὰ μαχητὴς”. Ναι, εἶνε δεκτὰ καὶ γραμματόσημα τῆς ἐκστρατείας, ἐκτὸς εἰκοσιπεντάλεπτων καὶ πεντηκοντάλεπτων.

Ἀλήθεια. Τροσαιοῦχε Ἑλλάς, ἄτυχος αὐτὸς ὁ τόμος. Πρῶτα ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων, τώρα ὁ πόλεμος. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή! Ὅσο μαγαλειότερα εἶνε ἡ τοικυρία, τόσο διασκεστέρας ἡ γαλήνη ποῦ τὴν διαδέχεται. Θὰ ἔγινω μὲν λοιπὸν καίρων ν' ἀνασυνταχθῶμεν καὶ ν' ἀναπληρωθῶμεν. Αἱ εἰκόνας τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ἔκτακτον φύλλον τῆς Τρικαικονταετηρίδος μου, τὸ ὁποῖον τιμᾶται λεπτά 40.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀρχίσῃ ἡ Σελὶς Συνεργασίας. Φαῖσκιλα, διὰ ν' ἀρχίσῃς καὶ σὺ νὰ γράφῃς. Ἀρχίσε ἀπὸ τώρα. καίμε μίαν δοκιμὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου. Πρὶν ἀρχίσουν μάλιστα τὰ σχολεῖα. ποῦ ἔγεις καίρῳ. Ἔγω τὴν ἰδέαν. κρίνοντας ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου. ὅτι θὰ γράφῃς πολὺ ὁραῖα καὶ θὰ διακριθῇς. Σκέπτεσαι καὶ ἐκφράζεσαι καλά. — Ναι, ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς ἔχει ψευδώνυμον καὶ μοῦ γράφει συχνά.

Ἔγω Βασιλῆ, με λυπὸν ἐδιάβασα αὐτὸ τὸ θελήτηριον ποῦ σοῦ ἔγραψα ὁ φίλος μου. Ἔγω θὰ εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ σοῦ ἔγραφε βέβαια τὰ ἴδια πράγματα. — καθ' ἑνὲς με τὴν ἰδέαν σου. με τὸ αἰσθητὰ σου. — ἀλλὰ κάπως εὐγενέστερα. μαλακώτερα. Ἐίχαμε καλά ποῦ δὲν τοῦ ἀπῆντησες, διὰ νὰ μὴν ἐκτραχυνθῶν τὰ πράγματα. ποῦ θὰ ἦτο ἀναρμόστον διὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ὅμως! ἔγω θὰ ἐπέμενα ὅτι ὁ φίλος μου εἶναι εὐγενής. Μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης εἶνε φανατικός. καὶ καθὼς ἔρεις ὁ φανατισμὸς παρεκτρέπει.

Ὁραῖα μοῦ περιγράφεις. Νυκτοπούλι, τὴν περιπέτειαν τῆς πλημμύρας. Θὰ εἶσαι λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς τὰς δεκαπέντε τοῦ μηνός; Σὲ περιμένω. Καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος σ' ἐυχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις περὶ τοῦ “Θεάτρου” του.

Ἀλβανοῖσι τὸν Ἡπειρώτην, Παίγνια καὶ Παιδικὰ Πνεύματ' εἰμπορεῖν νὰ στέλλῃς, ποιήματα ὅμως καὶ διηγήματα ὅχι διότι μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας δημοσιεύουν τοιοῦτα αἱ συνδρομηταὶ μου καὶ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ὑπάρχει χώρος διὰ Σελίδα. Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ γράφῃς ὅτι θέλῃς καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς νὰ τὰ διαβάσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδόν, κ. (I. T.) Βυζαντινὴ Αἰγλή, κ. (Γ. Α.) Νυκτοπούλι κ. (M. X.) Εἶμαι Κυρία, κ. (Α.Τ.) Τετρασέλιδος, κ. (Χράπ!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Μηθιμναϊκὸν Ἰδεῶδες (0) με ψευδωνυμοῦς Λεσβίους, Χίους, Κρήτας, Ροδίου καὶ Σμυρναίους — ἡ Μινώτα (0) με Νωτάκι τῆς Λέσβου. Πειθαμένα Ὁρεῖα, Γλυκὴ Παρελθόν, Μαγεμένην Ἀμμοδιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φάσκα (ἐλθρήσαν) Νύβην ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 30 καὶ 31' πρὸς τὸ παρόν ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου ἀπεσοδίσθη ἀργότερον ὅμως, ποιὸς ξέρει! Νησιωτοπούλι (τὴν ὁραῖα ποῦ περνᾷτε! νὰ ἔχουν κ' ἐγὼ ἐκεῖ!) Ἐδωρον Ἀνγκίου ἔστειλα ἐκ νέου 31—35' Κυριατίζονταν Κνωρόλεον (χαίρω πολὺ) Μηθιμναϊκὸν Ἰδεῶδες (σ' ἐυχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Κάστορον Καλαμῶν (ὁραῖα ἡ ἐπιστολή σου σὲ τιμᾷ πολὺ ἡ ἀγάπη ποῦ ἀισθάνεσαι διὰ τὸν φίλον σου) Ε. Ζερ. (σ' αὐτὸ εἶνε προσωρινόν δὲν καθιερώθη ἡ τετρασέλιδος ἔκδοσις ὅσον διὰ τὰς εἰκόνας, ἀδύνατον νὰ λείψουν τὸ φύλλον θὰ ἔρχαν ὅπως διόλου τὸν χαρακτὴρά σου) Ἐλαιοδοφόρον Κνωρόλεον (ἔστειλα ὅχι, με δύο ψευδώνυμα δὲν ἐπιτρέπεται) Ἐλληνοπούλι τοῦ Αἴμου (τετράδι' ἔστειλα) Βυζαντινὴ Αἰγλή (ἐνέκρηθ' καὶ ἂν σ' ἐννόησῃ ὁ κληρὸς, θὰ δημοσιεύῃ) Ἀπόγονον Χατζηχοῖστου (καλῶς νὰ ἔλθῃς) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (ἔγω ὀλίγους καὶ εἰς τὴν Σπάρτην ἀλλὰ τώρα ποῦ θὰ πᾶς, θὰ με διαδόσεις περισσότερον) Νικ. Κ. Κοκ. (σοῦ ἔστειλα τιμοκατάλογον ἅμα λάβω τὸ ἀντίτιμον, θὰ σοῦ στείλω ὅσους τόμους παρεγγέλλῃς) Ἀτομήτον Εὐδονάκι (ἔλα, εὐχαριστῶ) Κῆμα τοῦ Ιωάννου (ἔστειλα) Πειταχτήν Νεοαἰδοῦλιαν, Λαφροστοφὴ Βασιλέα, Ταμταῖν-Τιπτήν, Ὀμηροῖκην Ἠθάκην, Δελφίνα, Γενναῖωρον Στρατηλάτην, Μεγάλην Ἑλλάδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἠαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Αὐγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9ης Νοεμβρίου

426. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις.
Πόλιν τὸ δεύτερόν μου.
Σταχυροκοπεῖται ἔντρομος.
Ἐμπρός ἐστὶ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παιγνιστῆς τῶν Δολιφῶν

427. Συλλαβόγραφος

Τρία γράμματα ἐνόνει.
Μ' ἄλλο ἓνα γαλλικόν.
Κ' ἓνα σύμπλεκμα ὀκλονει.
Ἀστὸν μετὰ θανατόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κουαζοῦλιου

428. Μεταγραμματισμός

Μὲ πὶ περπατᾷ.
Μὲ γὶ τὸ πατᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεωδῶν Μισούλη

429. Αἶνιγμα

Ῥωμαῖος στρατηγὸς τάρσενικόν μου.
Καὶ ζῶν φορτηγὸν τὸ θηλικόν μου..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναῖωρον Στρατηλάτου

430. Ἀσθε

* * * Ναυτικατασταθὸν οἱ ἀ-
* * * στερῆσαι διὰ γράμματα
* * * οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκων-
* * * ται: ὁριζοντίως πᾶν γιν-
* * * ὠσεσπᾶν, καλῶς μὲν
* * * λογικὸν ὄν διακρινόμεν ὁ-
* * * ρα τῆς Βουλγαρίας καὶ ἐν-
* * * ὄλημα θρησκευτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ι. Δούβλη

431. Ἐπιγραφή

Λ
Α Κ Ν
Ρ Ρ Ο Ν Ι
Ο Α Ι Φ Ο Ι Ρ
Η Ν Ο Τ Σ Η Ν Α Κ
Τ Η Μ Ο Η Λ Α
Χ Ε Ξ Ν Ο
Η Ν Α
Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώτης Σάμου

432. Φωνηεντόλιπον

μ - π - θ - δ - λ -

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Ρόδου

433. Γρίφος

	κτον	
TKA	κός	t
	κτον	κός
	κτον	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδν Κιζότου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14'—108]

Ἀνταλλάσσω c. p. θαλασσογραφίας. — Ἀθην.
Α. Μαρχαλός. Poste-Restante. Ἀργος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 37ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 299)

ΛΟΘΙΝΩΝ: Γ. Ἀλ. Κοκκώνης, Ὁδ. Ν. Καλλι-
νίκος, Θ. Ν. Φαγιάς, Κ. Α. Ἐλευθεροδράκας,
Λεω. Α. Χαριτοπούς, Κ. Α. Λόντος, Λεω. Μ.
Ἀρσινόης, Δημ. Ὁδ. Κατσάρας, Εὐαγγελία Ν.
Σκόθου, Ἀσπασία Μ. Βουρῆ, Δημ. Μ. Βουρ-
γας.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χαρ. Γ. Λιαπάνης, Κική Βο-
ρεαδου.
ΘΗΒΩΝ: Κ. Σ. Χατζηιωάννου, Σωτ. Παπαγ-
γέλου.

ΚΑΒΑΛΑΣ: Πέτρος Χ. Κοντός.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Νέος Βουλγαροκτόνος
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Βασίλ. Λαγός, Πάνος Παπαηλι-
ού, Βάφ. Κ. Ἀσπιδάκη.

ΔΑΡΝΑΚΟΣ: Κων. Σ. Κτωρίδης, Παναγ. Κτω-
ρίδης.

ΜΕΓΑΡΩΝ: Σταῦρος Ν. Κλαυδῆς.

ΠΑΕΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη.

ΠΑΤΡΩΝ: Νεο Γ. Βασιλάκης, Ἀχιλ. Ν. Εὐαγ-
γέλιου, Παύλον Ναυτοπούλου, Σπυριδούλα Τσεν-
τσοῦ, Κων. Γ. Γαλάς.

ΠΕΡΓΑΜΩΣ: Ἀλέξ. Ἀθ. Οικονομοπούλου, Θ.

Γ. Ραούλης, Α. Γ. Βασιλάς.

ΣΥΡΟΥ: Ἰωὴ Μωαῖτης, Νεο Γ. Βασιλάς, Ἀννα

Α. Βάτη, Χαρίκλεια Α. Βάτη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐαγ. Θ. Βασιλάς.

ΧΙΟΥ: Νεο Κ. Κοκκιάλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα
ἐπέθηκεν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληρώθη ὁ
ἐν Ἀθήναις ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μ. ΑΡΝΙΩΤΗΣ, ὁ ὁ-
ποῖος ἐνιγνάφη διὰ τοῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμ-
βρίου καὶ ἀποκαλεῖται νὰ μὲς δηλώσῃ τὴν δι-
εύθυνσιν του.

Πλεονάζει δαχαμὴ 1,30 διὰ τὴν προσεχὴ ἐβδο-
μάδα.